

مسیر ایران بر فراز بروپیک

داستان بروپیک و یادداشت‌های آیدین بزرگی

گردآوری: مجید بزرگی، آزاد بهادری

شناسنامه‌ی حروف‌چینی

قطع:	قطع:
نوع رسم الخط:	فونت: لوتوس
پیراستار:	سایز فونت: ۱۲, ۵
صفحه‌بند اول:	پیگیر اثر:
صفحه‌بند دوم:	شماره فایل:
صفحه‌بند سوم:	شماره فایل:
غلط‌گیر اول:	شماره فایل:
غلط‌گیر دوم:	شماره فایل:
غلط‌گیر سوم:	شماره پرینت:
تمومن‌خوان اول:	شماره پرینت:
تمومن‌خوان دوم:	
توضیحات:	

فهرست

۹	پیش‌گفتار
۱۳	سقدمه‌ی خانواده‌ی آیدین
۱۷	فصل یک. درباره‌ی آیدین بزرگی، پویا کیوان و مجتبا جراهی
۱۹	عرفی و سابقه‌ی کوهنوردی آیدین بزرگی
۲۵	عرفی و سابقه‌ی کوهنوردی پویا کیوان
۳۰	عرفی و سابقه‌ی کوهنوردی مجتبا جراهی
۳۵	فصل دوم. پرونده‌ی برودبیک
۳۹	کوهستان برودبیک و آمار صعودها
۴۹	داستان اولین صعود برودبیک
۵۴	داستان برودبیک ۱۳۸۸
۱۲۹	برودبیک ۱۳۹۰
۱۷۰	یه نام برودبیک، به امید تغییر
۱۷۵	اینجا کجای ماجراست
۱۸۴	تماس‌های برودبیک؛ آخرین مکالمات
۱۹۴	من کوهنوردان ایرانی را دیدم
۱۹۹	گزیده‌هایی از کتاب فریب بارگاه

پیش‌گفتار

سیر نو؛ یک مسیر کشف‌نشده که تاکنون رد پایی به خود نمیدیده است. مسیر نوروی یکی از هشت هزار متری‌ها، یک هدف و سوسه‌کننده برای بسیاری از کوهنوردان، ماجراجویان و کاشفان است.

کتاب حاضر مجموعه‌ای است که شمارا با کوهنوردی و مخاطره‌جویی جوانان ایرانی آشنا می‌کند. این کتاب به برنامه‌ی گشایش مسیر ایران بر فراز برودبیک، یکی از قله‌های هشت هزار متری و دشوار هیمالیا، می‌پردازد. برنامه‌ای که با تراژدی بازنگشتن آیدین بزرگی، پویا کیوان و مجتبی جراحی پس از صعود قله پایان یافت و بسیاری از ایرانی‌ها به طیل بازتاب وسیعی که این رخداد و درخواست کمک‌های آیدین در اخبار و شبکه‌های اجتماعی داشت، با رویداد برودبیک و احتمالاً با کوهنوردی آشنا شدند!

در بعد خبری و خارجی، بی‌شک از محدود عواملی که می‌توانست کوهنوردی ایران را در صدر اخبار سایت‌های کوهنوردی ای نظری دستیول و بی‌امسی و خبرگزاری‌های خارجی و داخلی معتبر قرار دهد، گشایش یک راه نویا حادثه‌ای غم‌بار در کوهستان بود. عواملی که هر دو در برودبیک ۹۲، در یک زمان و یک مکان روی دادند تا شاهد تبلیغی هم مثبت و هم عنفی از کوهنوردی کشورمان باشیم. اگر اتفاقی شبیه به تراژدی برودبیک در کشورهای غربی رخ می‌داد، احتمالاً درباره‌اش دهها کتاب و فیلم نوشته و ساخته می‌شد. همان‌طور که برای تراژدی ۱۹۶۷ کوه دنالی و تراژدی ۱۹۹۶ کوه اورست انجام شد.

فکر اولیه‌ی گردآوری کتابی درباره‌ی برودبیک از دوست عزیزم آیدین بود. او پیش

فصل سوم. منتخبی از گزارش برنامه‌های کوهنوردی داخلی به قلم آیدین بزرگی	۲۱۵
صعود انفرادی از دیواره‌ی شمالی علم کوه	۲۱۷
پیمایش زمستانی خط الرأس پسنده کوه، علم کوه و خرسان شمالی	۲۴۱
فصل چهارم. پوسته‌ها	۲۷۹
شب‌های دلهز	۲۸۳
مصاحبه با مادر و پدر آیدین	۲۸۷
مصاحبه با مادر پویا	۲۹۳
مصاحبه با برادر مجتبی	۲۹۹
راز حیات	۳۰۲
عقل و احساسات در کوهنوردی، با نگاهی به برودبیک	۳۰۴

بی‌جوبی‌ها، صبر و زمان دو عامل سرنوشت‌ساز و مهم هستند. من این درس آموخته را در فرایند گردآوری و آماده‌سازی این کتاب سرلوحه قرار دادم، تا جایی که پازنده نسخه از کتاب در فرایند کار تهیه و اصلاح شد.

در پایان از خانواده‌های ارجمند بزرگی، کیوان و جراحی و مدیریت محترم نشرچشم و همه‌ی عزیزانی که در تهیه و انتشار این کتاب همکاری و همدلی داشتند صمیمانه پاس‌گزارم.

آزاد بهادری

از سفر آخرش به برودبیک گفته بود که می‌خواهد پس از بازگشت از پاکستان، کتابی با موضوع برودبیک بنویسد تا شرح سه سفرش برای صعود این کوه منتشر شود، اما متأسفانه هرگز بازنگشت تا گزارش سفر سوم (۱۳۹۲) را نوشته و کتاب را منتشر کند.

کار ما با هدف گردآوری نوشته‌های آیدین و انتشار کتابی با محوریت گزارش برنامه‌های آیدین آغاز شد، اما مدتی بعد، طرح ما به انتشار کتابی با محوریت داستان برودبیک تغییر یافت. برای این منظور لازم بود از گزارش برنامه‌های داخلی صرف نظر شده و سایر مطالب خلاصه شود. اما گزارش دو برنامه‌ی داخلی شاخص، به دلیل جذابیت و دقیق بودن متن آن‌ها و با هدف آشنایی خواننده با کوهنوردی جوانان ایرانی و همچنین تکمیل پازل برودبیک در فصل سوم کتاب آمده است.

در بحبوحه‌ی رویداد برودبیک و تا امروز پرسش‌های گوناگونی به ذهن من و لابد دیگران خطور کرده است و بسیاری به پشتونهای دانش، اطلاعات و تجربه‌ی نقد خود درباره‌ی این برنامه؛ و آن‌چه که این سه جوان انجام دادند و دست‌اندرکاران برنامه قضاوت کرده‌اند. از هدف‌های کتاب حاضر، ارایه‌ی مطالبی مستند برای آشنایی علاقه‌مندان با کوهنوردی، کوهستان برودبیک و تلاش ایرانی‌هاست که می‌تواند دست‌مایه‌ای برای پژوهشگران و کارشناسان برای مطالعه و یا تجزیه و تحلیل فراهم کند. فکر می‌کنم بر بسیاری از کسانی که درباره‌ی برنامه‌ی برودبیک نقادانه سخن گفته‌اند و نوشته‌ند دو ایراد وارد است: نخست آن که بدون آشنایی و مطالعه‌ی کافی، سابقه و مستندات به تجزیه و تحلیل مسئله پرداختند؛ مشکلی که سعی شده با کتاب حاضر رفع شود. دوم و مهم‌تر آن که بدون بهره‌گیری از روشی علمی به گوشه‌ای از یک پازل پرداختند و هرگز با نگاهی جامع و بادر نظر گرفتن میزان تأثیر سیستمی هر متغیر و رابطه‌ی متغیرها به موضوع نپرداختند. امیدوارم در آینده یک تحلیل علمی و کامل از این برنامه صورت گیرد.

داستان برودبیک برای من نکته‌ها و درس آموخته‌های بسیاری داشت، از جمله این که جوانان این سرزمین برای پیشرو بودن و موفقیت‌های بزرگ در زمینه‌های مختلف هزینه‌هایی گراف و در بیشتر موارد غیرضروری می‌پردازند و رنج‌های بسیاری را متحمل می‌شوند؛ از دفاع از خاک ایران تا گشايش مسیری نوبه نام ایران در هیمالیا!

و دیگر آن که برای پیش‌برد اهداف و تحقق بخشیدن آرزوها و رؤیاها، در کنار

ما برای بوسیدن خاک سر قله‌ها
چه خطرها کرده‌ایم
چه خطرها کرده‌ایم

مقدمه‌ی خانواده‌ی آیدین

طاستان برو دپیک داستان سه جان شیفته‌ای است که در راه هدف خود برای فتح قله‌ها، جان خود را گذاشتند. آن سه آرش وار جان خود را بر سر گشودن «مسیر ایران» بر فراز برو دپیک پیادند. آن‌ها در کوه باهم آشنا شدند و در کوه باهم ماندند.

داستان آشنایی آیدین با کوه به دوران نوجوانی اش برمی‌گردد. او که علاقه‌ی زیادی به ورزش داشت و ورزش‌هایی مثل فوتbal و کونگفوتوآ و الیال را آزموده بود، وقتی در سیزده چهارده سالگی پایش به کوهستان و مسیر کلک‌چال باز شد، دیگر از آن جدا نشد و روز به روز وابستگی و علاقه‌اش به کوه بیشتر و بیشتر شد. به طوری که این امر تمام زندگی اش را تحت تأثیر قرار داد و دیگر برای همیشه اولویت او کوه شد و تمام رشته‌های مرتبط با آن مانند سنگ‌نوردی، یخ‌نوردی، بدنسازی، دومیدانی و... همگی برای این بود که خود را آماده نگه دارد تا بتواند بیشتر با او (کوه) باشد.

سال ۱۳۸۸ وقتی مطرح کرد که با گروهی از باشگاه آرش می‌خواهد در قالب یک تیم به پاکستان و هیمالیا برود، هنوز بیست سالش تمام نشده بود، اما با پشتکار خودش و دوستان و خانواده به فراهم آوردن زمینه‌های این سفر ورزشی پرداخت. در تیم ده نفره‌ی باشگاه قرار گرفت و رهسپار رشته‌کوه‌های قراقروم در پاکستان شد. پس از گذشت نزدیک به دو ماه با باز کردن بخشی از مسیر تا ارتفاع ۷۱۰۰ متری، که تنها دو نفر از اعضای این تیم به این ارتفاع رسیدند (آیدین و رامین)، اقدام به بازگشت کرد اما کوتاه نیامد و خود را برای صعودی دیگر در سال ۱۳۹۰ آماده کرد.